

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 719/2568

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย โจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 33, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 18

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยใช้รถยนต์เก๋งของกลางไปจอดรอบนดอยผาหมี ซึ่งเป็นภูเขาและเป็นแนวชายแดนของราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา แล้วรับคนต่างด้าวที่เพิ่งเดินลัดเลาะมาจากภูเขาฝั่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา ผ่านช่องทางธรรมชาติเข้ามาในราชอาณาจักรไทย หลบหนีไปทันที แสดงให้เห็นถึงการติดต่อดำเนินการวางแผนกันกับคนต่างด้าวไว้เป็นอย่างดีมาก่อน โดยจำเลยไปรอคอยและใช้รถยนต์เก๋งในการพาคนต่างด้าวหลบหนีเพื่อให้เกิดความสะดวกในการกระทำความผิด ทำให้การลักลอบนำพาคนต่างด้าวหลบหนีมีความแนบเนียนเสมือนเป็นการโดยสารรถยนต์ทั่วไป เพื่อให้พ้นการจับกุม พฤติการณ์ในการใช้รถยนต์เก๋งของกลางของจำเลยในขณะกระทำความผิดตามฟ้องจึงไม่ใช่เป็นเพียงใช้เป็นพาหนะโดยสารโดยทั่วไป หากแต่เป็นการใช้ในการกระทำความผิดโดยตรง อันควรรับตาม ป.อ. มาตรา 33 (1) เพื่อไม่ให้จำเลยมีโอกาใช้ทรัพย์สินในการกระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้นได้อีก และเพื่อไม่ให้เป็นอย่างแก่ผู้ที่คิดกระทำความผิดเช่นเดียวกันนี้ โจทก์ฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 64 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 วรรคหนึ่ง รถยนต์เก๋งของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง จำคุก 1 ปี และปรับ 10,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 เดือน และปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 วรรคหนึ่ง รถยนต์เก๋งของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า รถยนต์เก๋งของกลางซึ่งเป็นของจำเลยเอง เป็นทรัพย์สินที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิดฐานช่วยเหลือคนต่างด้าวที่ลักลอบเข้ามาในราชอาณาจักร หลบหนีไปให้พ้นจากการจับกุม อันควรรับตามคำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองหรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า การรับทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 (5) เป็นโทษทางอาญาอีกสถานหนึ่งนอกเหนือจากโทษอื่น ๆ ตามที่ระบุไว้ในมาตรานี้ ดังนั้น หากศาลเห็นว่าทรัพย์สินที่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้รับเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดโดยตรง ศาลยอมใช้ดุลพินิจลงโทษรับทรัพย์สินนั้นเพื่อไม่ให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาใช้ทรัพย์สินในการกระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้นได้อีก และเพื่อไม่ให้เป็นอย่างแก่ผู้ที่คิดกระทำความผิดเช่นเดียวกันนี้ได้ด้วย คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตามคำฟ้อง จำคุกจำเลยที่การจับกุมเอกสารแนบท้ายคำร้องขอฝากขังผู้ต้องหา และ

คำให้การรับสารภาพของจำเลยว่า เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2565 จำเลยใช้รถยนต์เก๋ง ของกลางซึ่งเป็นของจำเลยเองจอดรออยู่บนดอยผาหมี่ ตำบลเวียงพางคำ อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย แล้วรับคนต่างด้าวเชื้อชาติจีน สัญชาติจีน 2 คน ซึ่งเพิ่งเดินลัดเลาะมาจากภูเขาฝั่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาเข้ามาในราชอาณาจักรไทยผ่านช่องทางธรรมชาติ ขึ้นรถแล้วขับมุ่งหน้าไปยังอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ระหว่างทางเจ้าหน้าที่ขอตรวจสอบรถยนต์เก๋งดังกล่าว พบจำเลยเป็นผู้ขับ และมีคนต่างด้าว 2 คน ที่หลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรนั่งโดยสารมาในรถด้วย ดังนี้ การที่จำเลยใช้รถยนต์เก๋งของกลางไปจอดรอบดอยผาหมี่ ซึ่งเป็นภูเขาและเป็นแนวชายแดนของราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา แล้วรับคนต่างด้าวที่เพิ่งเดินลัดเลาะมาจากภูเขาฝั่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา ผ่านช่องทางธรรมชาติเข้ามาในราชอาณาจักรไทย หลบหนีไปทันที แสดงให้เห็นถึงการติดต่อดำเนินการวางแผนกันกับคนต่างด้าวไว้เป็นอย่างดีมาก่อน โดยจำเลยไปรอคอยและใช้รถยนต์เก๋งในการพาคนต่างด้าวหลบหนีเพื่อให้เกิดความสะดวกในการกระทำความผิด ทำให้การลักลอบนำพาคนต่างด้าวหลบหนีมีความแนบเนียนเสมือนเป็นการโดยสารรถยนต์ทั่วไป เพื่อให้พ้นการจับกุม พฤติการณ์ในการใช้รถยนต์เก๋งของกลางของจำเลยในขณะกระทำความผิดตามฟ้องจึงไม่ใช่เป็นเพียงใช้เป็นพาหนะโดยสารโดยทั่วไป หากแต่เป็นการใช้ในการกระทำความผิดโดยตรง อันควรรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) เพื่อไม่ให้จำเลยมีโอกาใช้ทรัพย์สินในการกระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้นได้อีก และเพื่อไม่ให้เบี่ยงอย่างแก่ผู้ที่คิดกระทำความผิดเช่นเดียวกันนี้ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันมาให้รับรถยนต์เก๋งของกลางนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วาสนา หงส์เจริญ · อภิรดี โพธิ์พร้อม · อนุรักษ์ สง่าอารีย์กุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/719/2568>